

skal sandelig ikke have Lov til at skubbe det fra jer.«

Den skikkelige Landsbypæst sad som himmelfalden.

»Du vil da ikke sige,« stammede han til sidst. »Du mener da ikke for Alvor, at Sigrid og jeg . . . at vi skulde . . . at vi ikke skulde . . . jeg mener...«

Videre hørte jeg ikke. Spørgsmålet havde naaet Frisøren, og jeg maatte stige ned.

IV.

14de November.

Man klager — og har længe klaget — over den ny Literaturs gennemgaaende Pessimisme, dens mørke og strænge Livssyn. Sidst er det den svenske Forfatter *Verner von Heidenstam*, der i en lille Pjece, »Renässans«, har gentaget Raabet om, at »Tiden tørster efter Glæde.«

At Tiden tørster efter Glæde er muligt. Men hvad kommer det specielt Forfatterne ved? Har en Digter Trang til at fordybe sig i Menneskelivets Sorg og Skuffelser, i Samfundets Uretfærdighed og Armodens Elendighed — saa gør han det, uden at spørge hverken Hr. Per eller Hr. Povl om Forlov.

Naturligvis — ønsker han at blive Modeskribent, maa han først gøre sin Opvartning hos disse to ærede Herrer og forhøre sig om, hvad de i Øjeblikket »tørster efter«. Men de ærlige Forfattere spørger ikke Tiden om, hvad den ønsker. De følger alene deres eget Hjertes Stemme — og den harmoner just ikke altid med Samtidens.

At særlig vor Tid tørster efter Glæde, kan umuligt forundre. Det er en Tørst, der minder om den, som den forhærdede Drukkenbolt føler Morgenen efter en Rus. Han taaler ikke at være nøgtern. Det er efterhaanden blevet hans Natur imod at være ædru. Med Gru tænker han paa Gaarsdagens Arbejde, som han forsømte, og paa Arbejdet for den kommende Dag, som han ikke føler Kraft til. Og rundt om sig ser han al den Ødelæggelsens Vederstyggelighed, han i sin Drukkenhed har forvoldt, alt det Smuds, han har ført med sig. Han væmmes derved — føler Lede ved sig selv og ved alt. Han maa bedøve sig, finde Glemsel. En Snaps! En Snaps!

Maaske er det sandt, at vor Samvittighed ikke finder Ro, før vi igen faar styrtet os ud i nye Orgier. Men bedre var det maaske, om vi tvang vor Natur og fuldførte det Arbejde, der længe nok har ventet.

Lad os kun tørste. Tørsten — siger man — driver Rusen fra Hovedet. Der er derfor sikkert ingen Grund for Literaturen til atter at give den øre Tid nogen romantisk Læskedrik. Tværtimod. Giv den mere Salt!

Henrik Pontoppidan.

Aabn Arbejdsmarkedet overalt og i alle Fag for Kvinder.

Ret og Vrang.

Jeanne d'Arc.

Vi kender hende allesammen — Jeanne d'Arc, Jomfruen fra Orleans, »la pucelle«, Domremys, Lothringens og det ganske Frankrigs Stolthed. Vi véd, hun gik som lille Tøs blandt andre Landsbybørn. De ældre af os lærte, hun røgtede Faar, — de yngre véd, at det med Faarene er bare Snak, og at hun ikke røgtede andet end sin Mo'ers Gryder. Allesammen kan vi forstaa, at enten hun røgtede det ene eller det andet, bliver Forskellen ikke stor.

Da hun blev voxen, viste Erkeenglen Michael med samt den hellige Margrethe og den hellige Kathrine sig for hende i straalende Lysglands og talte hende til med stærke Englerøster. De bød hende frelse Fædrelandet, der paa den Tid var okkuperet af Englænderne. Familien foreholdt hende selvfølgelig, at Kvindens Plads er ved Gryderne og der omkring i Nærheden, men som alle unge Piger, naar de bliver radikale, vilde hun ikke tage mod Fornuft. Adlydende Røsten fra Himlen lod hun Gryderne være, hvad de var, begav sig til Chinon, fremstillede sig for Dauphinen, Carl den syvende, og erklærede sig sendt af Gud til Frankrigs Redning.

Carl den syvende var ikke mere Mandfolk, end at han tog mod Tilbudet — til hans Undskyldning kan det anføres, at hans Stilling var noget prekær. Og nu gik »la pucelle« videre paa den Emancipationens Bane, hun havde betraadt. Hun klædte sig i Mandfolkedragt, — begribende, at i Skorter lader sig intet udrette. Saa satte hun sig — over Skrævs — paa en Hest og drog mod Fjenden i Spidsen for Hæren. Midt i den vildeste Slagtummel saa man hende. Hun dræbte rigtignok ingen, men det vilde jeg heller ikke gøre, hvis jeg paa nogen Maade kunde undgaa det. Hun undsatte det haardt betrængte Orleans, drev Fjenden tilbage overalt og førte Dauphinen til Rheims, hvor han blev salvet og kronet med særdeles Højtidelighed.

Nogen Tid efter fangede Englænderne hende og stillede hende for Retten under Paaskud af, at hun var en Hex. I en Parenthes bemærkes, at den Beskyldning har Mændene til alle Tider rettet mod dygtige Kvindfolk; naar en Mand ikke kan staa sig i Diskussionen med sin Kone, klapper han hende endnu den Dag i Dag paa Kinden, kysser hende, kalder hende en »sød lille Hex« og betragter saa forresten